

Arrest

nr. 75 302 van 16 februari 2012
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 en op 19 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2008 dient verzoekster een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 maart 2009 dient verzoekster met haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit omwille van medische problemen in hoofde van haar zoon.

1.3. Op 19 november 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 38 623 van 11 februari 2010 wordt het beroep verworpen. Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 5453 van 26 maart 2010.

1.4. Op 26 januari 2011 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing tekende verzoekster beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 61 361 van 12 mei 2011 werd verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.5. Op 13 april 2011 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dit omwille van de medische problematiek van haar zoon.

1.6. Op 1 juni 2011 dient verzoeksters echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 11 juli 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van verzoeksters echtgenoot onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeksters echtgenoot een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep wordt bij arrest nr. 72 025 van 16 december 2011 verworpen.

1.8. Op 11 juli 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeksters een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 72 024 van 16 december 2011 wordt de voormelde beslissing vernietigd.

1.9. Op 29 juli 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.10. Op 7 september 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

1.11. Op 16 september 2011 wordt aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten middels de bijlage 13quinquies. Dit bevel wordt verzoekster op 21 september 2011 ter kennis gebracht.

1.12. Op 27 september 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.13. Op 22 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing, waarbij verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster neemt op 30 november 2011 kennis van deze beslissing. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.09.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

U.P. {...} (RR (0) xxxxxxxxxxx) geboren op 04.08.1979 te Colombo en minderjarige kinderen: U.P. {...} (RR (0) xxxxxxxxxxx) geboren op 15.09.2001 te Colombo U.L.H. {...} (RR (0) xxxxxxxxxxx) geboren op 12.01.2005 te Londen (V.K.) nationaliteit: Sri Lanka adres: {...}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter — § 3 2° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet. De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. In haar aanvraag vermeldt betrokkene dat haar asielprocedure nog steeds hangende is. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier van DVZ blijkt echter dat de procedure voor de RW afgesloten werd op 16.05.2011. Betrokkene toont evenmin aan dat omtrent haar asiolverzoek een toelaatbaar verklaard cassatieberoep werd ingediend. Bijgevolg geniet betrokkene niet van de in artikel 9ter, §2, 3° lid voorziene vrijstelling. Betrokkene legt bij haar aanvraag een emergency passport' op naam van U.P. {...} geldig tot 28.05.2007 voor. Uit §2 van art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en —datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort en emergency passport' leveren slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren (art 9ter §2 en §3 — 2°). Betrokkene legt tevens haar geboorteakte voor. Dit bewijselement kan haar identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1° lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoekster, Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen haar identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3° lid). Derhalve is de aanvraag onontvankelijk. Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen — fax: 02 274 66 11)."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster zowel op 16 december 2011 als op 19 december 2011 een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van 22 november 2011. Tevens blijkt dat de verzoekschriften tegen de bestreden beslissing identiek zijn, zodat het omwille van een goede rechtsbedeling past beide beroepen met rolnummers 85 206 en 85 316 samen te voegen.

3. Over de ontvankelijkheid.

3.1. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet heeft aangegeven dat zij in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen optreedt. Gezien de jonge leeftijd van haar minderjarige kinderen, zij zijn namelijk geboren op 15 september 2001 en 12 januari 2005, kan er in casu niet worden van uitgegaan worden dat zij beschikken over voldoende onderscheidingsvermogen om in eigen

naam op te treden. In de mate dat het beroep is ingesteld door verzoeksters minderjarige kinderen U. P. en U. L. H., is het onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt het volgende:

"Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld. Verzoekende partij legt als identiteitsstuk, een "Emergency Passport" voor.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekende partij een nationaal paspoort of een identiteitskaart had moeten voorleggen.

Nochtans:

Artikel 9bis, §1, eerste lid Vw voorziet dat de vreemdeling moet beschikken over een identiteitsdocument.

Het begrip identiteitsdocument is ruimer dan wat vereist wordt in de Omzendbrief van 19 februari 2003, waar bepaald is dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van een "geldig nationaal Kopie paspoort of een daarmee gelijk gestelde reistitel".

Op grond van de wettekst kan de identiteit van de vreemdeling ook bewezen worden door bijvoorbeeld een geboorteakte. Zie ook Francois Rigaux en Marc Fallon, in "Droit International Privé", 2005, 50.9 waarin duidelijk vermeld wordt dat de identiteit van een persoon, ook van een vreemdeling, wordt op grond van artikel 1 van het decreet van 6 fructidor van het Jaar II, bewezen, niet aan de hand van een paspoort, maar wel van de geboorte-akte.

Overigens dient enige soepelheid aan de dag gelegd te worden gelet op de moeilijke omstandigheden waarin een vreemdeling soms zijn land verlaat (Luik, 28 november 1986, J.T., 1987, 89).

Volgens de omzendbrief van 21 juni 2007 kan dan weer een nationale identiteitskaart volstaan en is het niet vereist dat het identiteitsdocument nog geldig is.

In geen enkele wettekst staat dat enkel een paspoort, gelijkgestelde reistitel of identiteitskaart limitatief kunnen gelden als identiteitsbewijs.

In de memorie van toelichting wordt evenwel gesproken van "paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel" (kamer, 2005-06, 2478/1,33). Bijgevolg is er een tegenstrijdigheid tussen het begrippenkader gebruikt in de parlementaire voorbereiding en de wet zelf. In dat geval geldt de wettekst.

Zoals gesteld dient enige soepelheid aan de dag gelegd te worden met betrekking tot het identiteitsdocument, gelet op de moeilijke omstandigheden waarop een asielzoeker soms zijn land verlaat. Verzoekende partij kan enkel zijn identiteit staven met een "Emergency Passport". Dit stuk werd afgeleverd te Londen op 28.02.2007. Men kan ervan uitgaan dat in Groot-Brittannië eveneens strenge regels gehandhaafd worden alvorens een "emergency passport" uitgereikt wordt.

De DVZ stelde in de bestreden beslissing dat verzoekers aanvraag diende vergezeld te zijn van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart. In het licht van het voorgaande is dit niet correct.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de DVZ dit "Emergency Passport" wel heeft aanvaard als identiteitsbewijs in het kader van haar eerste aanvraag 9ter !!! (deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard omwille van ontoereikende medische elementen in het dossier, maar het Emergency paspoort werd aanvaard)."

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), dat in werking trad op 10 januari 2011 luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...).”

4.4. De vaststelling in de bestreden beslissing *“Betrokkene legt bij haar aanvraag een ‘emergency passport’ op naam van U.P. {...} geldig tot 28 mei 2007 voor”* vindt steun in het administratief dossier. Het wordt niet betwist dat verzoekster op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een *“emergency passport”* overmaakte waarvan de geldigheidsduur afgerond sedert bijna ruim vier en een half jaar verstreken was.

4.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het vervallen *“emergency passport”* niet aanvaardt *“als bewijs van actuele nationaliteit en dus een sluitend bewijs van identiteit”* omdat hij verwijzend naar het gestelde in artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat *“Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure.”* Bijgevolg blijkt hieruit dat volgens de verwerende partij de actuele nationaliteit van verzoekster niet vaststaat.

4.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verwerende partij in een eerdere procedure, weze het de procedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het volgende heeft gesteld aangaande hetzelfde *“emergency passport”* waarvan sprake in casu: *“Het door betrokkene voorgelegde stuk met name haar Emergency Passport’ (nr GBRIPIO7149), afgeleverd te Londen op 28.02.2007 en geldig tot 28.05.2007, {...} bevestigt {...} hoogstens de nationaliteit {...}.”* Hoewel

dit document in deze procedure niet aanvaard werd als identiteitsdocument, blijkt hieruit ontegensprekelijk dat de verwerende partij erkent dat dit paspoort het bewijs vormt van de nationaliteit van verzoekster, dit terwijl het paspoort ook al op dat ogenblik vervallen bleek. De verwerende partij spreekt zichzelf aldus aangaande één en hetzelfde document tegen. Waar de verwerende partij aldus eerder al aanvaard heeft dat het "*emergency passport*" het bewijs levert van nationaliteit, ook al was dit document vervallen, is het kennelijk onredelijk om in het kader van een volgende procedure te stellen dat het geen bewijs levert van (actuele) nationaliteit zodat verzoekster gevolgd kan worden waar zij stelt dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. Het betoog van de verwerende partij kan hieraan geen afbreuk doen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER